RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 226.820 van 19 maart 2014
in de zaak A. 211.915/XII-7623

In zake: 1. de BVBA SAD
2. Said ZERDOUA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kris Luyckx
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 122 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de BURGEMEESTER VAN DE STAD ANTWERPEN
2. de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210A bus 10
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 12 maart 2014, strekt eensdeels tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van "de beslissing genomen op 21 januari 2014 door de Burgemeester van de Stad Antwerpen, waarbij werd beslist dat er in hoofde van de BVBA SAD gedurende twee kalendermaanden geen vorm van activiteit of uitbating mag worden uitgeoefend met ingang van maandag 27 januari 2014 om te eindigen op woensdag 26 maart 2014" en, anderdeels, tot het verlenen van "de toelating […] om in voormelde periode de uitbating van [de] handelszaak verder te zetten".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 maart 2014, om 10.30 uur.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bart Verbelen, die loco advocaat Kris Luyckx verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 21 januari 2014 beslist de eerste verwerende partij dat het verboden is in de private doch voor het publiek toegankelijke inrichting, gelegen aan de Terlostraat 2, 2140 Borgerhout, momenteel gekend en/of genoemd Sad, enige vorm van activiteit of uitbating uit te oefenen gedurende een termijn van twee kalendermaanden vanaf maandag 27 januari 2014 tot en met woensdag 26 maart 2014.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is door de eerste verwerende partij genomen in het raam van artikel 9*bis* van de wet van 24 februari 1921

‘betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen’.

3.2. De bestreden beslissing is op 24 januari 2014 bekrachtigd door het college van burgemeester en schepenen.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

De uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de verzoekende partijen

5. De verzoekende partijen voeren aan dat, aangezien de bestreden beslissing is genomen op 21 januari 2014 en reeds in werking trad op 27 januari 2014, er sprake is van spoedeisendheid. Het is volgens hen duidelijk dat zij geen andere keuze hebben dan een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Wanneer een handeling in de nabije toekomst (minder dan 45 dagen) zal worden uitgevoerd of toegepast, kan de vordering tot schorsing worden ingesteld onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Te dezen wordt de beslissing reeds uitgevoerd.

De verzoekende partijen zetten voorts omstandig uiteen dat de bevolen sluiting hen een “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” veroorzaakt.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen aanvaard worden indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert dat de verzoekende partij met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Die dwingende vereiste moet zijn vervuld opdat de Raad van State een verzoekende partij zou toelaten tot de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

7. Luidens de bestreden beslissing neemt de opgelegde maatregel een aanvang op 27 januari 2014 om te eindigen op 26 maart 2014. Pas bij aangetekend schrijven van 12 maart 2014 dienen de verzoekende partijen een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Het tijdsverloop tussen de datum waarop de maatregel inging – en vanaf wanneer derhalve te dezen de vordering spoedeisend werd – en het indienen van het verzoekschrift, houdt de negatie in van de uiterst dringende noodzakelijkheid. De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift geen elementen aan die hun talmen rechtvaardigen. De ter terechtzitting aangevoerde redenen, die in wezen betrekking hebben op hun keuze van advocaat, rechtvaardigt zulks evenmin. De uitermate hoge graad van urgentie die thans door de verzoekende partijen aan de zaak wordt toegeschreven, valt derhalve niet te verzoenen met het manifeste gebrek aan diligentie in hun hoofde.

Bovendien heeft een schorsing van de tenuitvoerlegging enkel uitwerking voor de toekomst en kan ze een verzoeker niet meer behoeden voor reeds geleden schade. De verzoekende partijen hebben te dezen, door eigen stilzitten, niet voorkomen dat zij de door hen bestreden tijdelijke maatregel reeds sinds 27 januari 2014 ondergaan. Zij dienen er immers pas op 12 maart 2014 een vordering tot schorsing tegen in, terwijl de maatregel een einde neemt op 26 maart 2014. Door zo te handelen, spreken de verzoekende partijen hoe dan ook zelf de uiterst dringende noodzakelijkheid tegen.

8. Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekende partijen niet met de vereiste spoed zijn opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering is niet aangetoond.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

V. De vraag om voorlopige maatregelen

9. Om de hiervoor uiteengezette redenen is de Raad van State van oordeel dat er geen sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid. Er is bijgevolg geen reden om te beslissen over de gevorderde voorlopige maatregelen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 maart 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad, waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bram Van Thillo	**Geert Debersaques**